Viziuni de metaroman

Ficțiune

Singularitatea a fost adusă de unele nanomașinării cunoscute drept orfide. Orfidele utilizau computația cuantică și se deplasau prin câmpuri electrostatice.

Autoreproducătoarele orfide își dublau efectivele, inițial, la fiecare câteva minute; din fericire, ele fuseseră proiectate să se plafoneze undeva la un nivel durabil de un sextilion, pe întreaga suprafață a Pământului. Asta însemna că pe fiecare milimetru pătrat al oricărui obiect de pe planetă se găseau una sau două orfide. Cam cincizeci de mii de orfide acopereau, să zicem, un scaun sau corpul unei persoane. Orfidele erau ca un soi de păduchi inteligenți, omniprezenți, și nu se punea problema să le simți, căci o orfidă era doar un pic mai mare decât o moleculă complexă.

Grație puterii computației cuantice, o orfidă individuală era aproximativ la fel de inteligentă ca un câine vorbitor, posedând o bună înțelegere a limbajului natural și având la dispoziție o vastă cantitate de memorie suplimentară. Fiecare orfidă știa oricând viteza și poziția sa exactă; în sine, numele „orfidă" era o parafrază a acronimului unei tehnologii de la începutul secolului XXI, RFID – cipuri de IDentificare prin RadioFrecvență. Numai că în locul undelor radio orfidele foloseau efectul de entanglement cuantic pentru a se integra în rețeaua lor globală, orfidnetul.

Orfidele erau grijulii și stabileau interfața om-orfidnet prin câmpuri electromagnetice subtile, care sondau prin scalpul gazdelor lor. Asta implica două victorii majore: prin accesarea celulelor poziționale ale orfidelor, oamenii puteau acum să vadă efectiv orice, oriunde; iar prin accesarea vitezelor instantanee ale orfidelor, oamenii puteau să și audă sunetele din orice loc. Realitatea fizică în desfășurare a întregului Pământ putea fi legată și căutată la fel ca internetul.

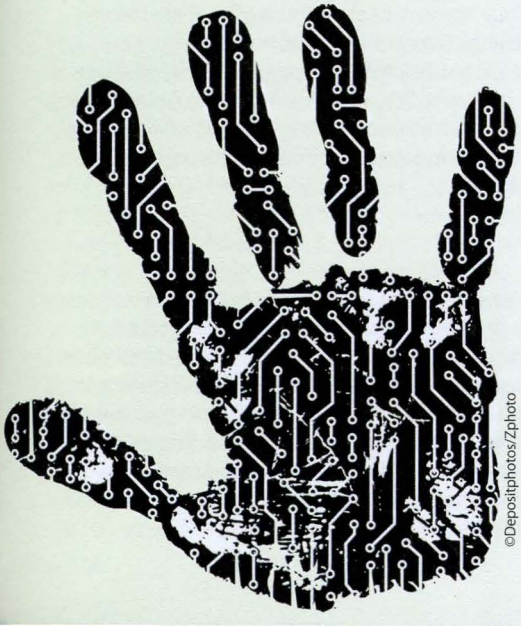

©Depositphotos/Zphoto

Precum vârtejurile într-o apă curgătoare, în orfidnet apărură agenți de inteligență artificială. Și, într-un fel de cascadă inversată, agenți de nivel tot mai înalt s-au format din multitudinea agenților de niveluri inferioare. Acești agenți erau prin excelență prietenoși; oamenii îi numeau roitori.

Interfațând cu roitorii, o persoană putea să realizeze diferite sarcini intelectuale și să stocheze vaste cantități de informație în spațiul suplimentar de memorie inerent orfidelor. Cei care au procedat așa au înregistrat o semnificativă creștere a inteligenței. Își spuneau kiqși – de la kilo-IQ.

În rândul kiqșilor au apărut forme de artă noi și îmbunătățite, între acestea figurând metaromanul multimedia.

Pentru a judeca metaromanul, gândiți-vă la felul în care s-a schimbat arta băștinașilor nord-americani după introducerea topoarelor de fier de către negustorii europeni. Până atunci, totemurile indienilor americani fuseseră mici și portabile, sculpturi în piatră neagră. Dar, odată ce triburile au avut topoare, ele au început să cioplească totemuri din arbori întregi. Desigur, topoarele au venit împreună cu alcoolul și variola; era stâlpilor-totem s-a dovedit a fi tragic de scurtă.

Dar existau și unele pericole asociate cu orfidnetul. Atotcuprinzătorul agent situat la vârf în ierarhia lumii virtuale era cunoscut sub numele de MegaPorc. MegaPorcul era o minte virtuală scandalos de bogată și de complexă, împănată cu perspective fabuloase, țesute din idei legate de concepte unificatoare, care se puteau îmbina ca piesele de puzzle în sisteme puternice, care la rândul lor erau aspecte ale unei teorii metacosmice – aha! Conectarea la MegaPorcul cu miliarde de râturi și miliarde de sfârcuri îl putea face pe un kiqs să se simtă geniu. Kiqșii mai norocoși erau în stare să-și limiteze uzul MegaPorcului, la fel cum predecesorii lor puteau controla utilizarea de droguri psihoactive puternice.

Dacă MegaPorcul era ca alcoolul, asemenea variolei ar fi fost amenințarea nanomașinăriilor deviante, devoratoare ale planetei, numite nanți – dar despre nanți nu am să vorbesc aici.

Cu toate că metaromanciera postsingulară Thuy Nguyen avea ceva probleme cu dependența de MegaPorc, ea reușì în cele din urmă să își revină și începu lucrul la remarcabilul său metaroman *Wheenk*. Thuy dorea ca *Wheenk* să fie o trusă de prim ajutor transreală, însemnând că metaromanul trebuia să capteze visele cu ochii deschiși din viața ei chiar în timp ce le experimenta - și în același timp să distorsioneze adevărul suficient cât să permită introducerea fortuită a unei intrigi dramatice. Thuy urmărea ca *Wheenk* să încorporeze nu doar lucrurile interesante pe care le vedea și le auzea, ci și lucrurile la care se gândea sau pe care le simțea. În loc să-și codifice trăirile interioare doar în cuvinte și imagini din realitate, Thuy a inclus construcții grafice de-ale roitorilor și – asta fiind o săgeată specială în tolba sa – muzică. Efectul a fost convingător; în ultimii ani, utilizatorii spuneau că accesarea operei lui Thuy era ca și cum ar fi devenit Thuy însăși.

Printre prietenii metaromancieri din perioada în care ea a lucrat la *Wheenk* se numărau Gerry Gurken, Carla Standard, John Medford și Linda Loca. Fiecare dintre aceștia avea o abordare distinctă în crearea unui metaroman.

***

Metaromanul lui Gerry, *Banalitate*, era o vastă combinație de imagini surprinse într-o una și aceeași clipă dintr-o anumită zi. În lucrarea sa nu curgea și timpul, ci numai spațiul, iar ideea era ca utilizatorul să înțeleagă treptat o conspirație uriașă, țesută nu numai în lumea noastră, ci și în tărâmurile gândurilor și ale viselor. Imaginile erau suprapuse în feluri sugestive, fiind însoțite de un dublaj virtual asigurat de un Gerry Gurken virtual, care se plimba prin templul memoriei sale din partea utilizatorului.

Titlul lui Gerry, *Banalitate*, avea și o rezonanță ironică, dat fiind că timpul ales de el coincidea cu momentul zero al orfidnetului, adică 12.00 PST, în prima zi după ce roitorii au implementat protocolul în baza căruia orfidnetul salva, de sute de ori pe secundă, poziția și viteza fiecărei orfide de pe Pământ. Acest moment postsingular marcase ziua în care istoria a fost schimbată cu adevărat pentru totdeauna. Și ce descoperise Gerry acolo? Banalitatea umană, viața, mergea înainte ca de obicei, dar cu ceva bizar și sinistru sub suprafață.

Apropo, Gerry, care era un tip sociabil și gregar, a preferat să aleagă imaginile pentru *Banalitate* nu din baza de date a orfidnetului de la momentul zero, ci prin cutreierarea străzilor în timp real. Avea ochi buni; zărea legături tulburătoare oricând și oriunde. Cel mai adesea, roitorii erau în măsură să deruleze înapoi imaginile dintr-un loc și să găsească în baza de date a orfidnetului aproximativ aceeași perspectivă din momentul zero, dar Gerry era mulțumit chiar și când potrivirea era doar vagă. Pentru sensibilitățile sale suprarealiste, o conopidă era la fel de zguduitor de frumoasă ca și un drac-de-mare.

Parcurgerea în detaliu a *Banalității* putea lua sute sau chiar mii de ore, volumul lucrării crescând zilnic, în sensul că ea era ca un blog, chiar dacă unul care se concentra etern pe o singură frântură din timpul global. Orice segment de 10 minute al metaromanului era fascinant, deconcertant și revelator, lăsând mintea utilizatorului în ofsaid și în derivă. Din nefericire, ajunși la pragul de 20 de minute, majoritatea utilizatorilor găseau că *Banalitate* devine prea mult. Lucrarea era ca un bar sushi, straniu și provocator la modul agresiv, pe care omul obișnuit îl abandonează după ce gustă doar câteva feluri: moluște geoduck, castravete-de-mare, meduze și melci-de-mare, spre exemplu, după care invariabil mulțumesc frumos, foarte interesant, dar trebuie să plec.

Ocazional, metaromancierilor li se întâmpla să primească mesaje de la personajele lor – ei numeau această retroacțiune fenomen de recul. În ce-l privește, Gerry Gurken era vizitat cu regularitate de Gerry Gurken cel simulat în *Banalitate*, un Gerry virtual care insista ca metaromancierul Gerry să introducă un personaj-prietenă. Vorbind despre asta, trupeșul Gerry o sulița cu priviri fierbinți și intense pe Thuy Nguyen, ca și cum ar fi plănuit să-i ofere virtualului Gerry un model al ei, situație cu care Thuy era de acord, ba chiar a și spus asta. Thuy se găsea într-o stare sufletească de singurătate izolată în care era pregătită să primească orice strop de admirație i s-ar fi oferit, atâta vreme cât era virtuală și fără obligații.

***

Intensa, rujata și nevricoasa Carla Standard folosea ceea ce ea numea „abordare simlume" în crearea metaromanului său *Ești un Golan!* Personajele ei virtuale erau artificial de vii, mereu în acțiune și într-o câtva imprevizibile, semănând un pic cu personajele nejucătoare dintr-un joc video vechi. În loc să creeze intrigi, Carla și-a dotat personajele cu scopuri și motivații, lăsându-le să interacționeze liber, precum pescărușii dintr-un stol rotitor.

Ești un Golan! se parcurgea din punctul de vedere al unui singur personaj, eroina fiind o tânără fără adăpost care cerea lumii să o ajute să descopere adevărul despre dispariția misterioasă a iubitului său kiqs. Exista posibilitatea ca acesta să fi fost răpit de extratereștri. Eroina era chinuită atât de încercările mamei sale de a o readuce acasă, cât și de avansurile pe care i le făcea un proxenet agresiv. În sprijinul ei venea un personaj inocent - un frate mai tânăr, dar și un potențial nou iubit, un enigmatic agent federal, un bătrân înțelept și dependent de MegaPorc, precum și o mulțime de prieteni kiqși petrecăreți.

Pentru grafica și dialogurile din *Ești un Golan!*, Carla și-a pus roitorii să culeagă informații din lumea reală: conversațiile dintre kiqși prin barurile, magazinele, apartamentele și străduțele din San Francisco. Experiențele utilizatorilor metaromanului erau personalizate și mai pregnant prin inserarea de informații din meșele și din situațiile sociale individuale. Altfel spus, când intrai în metaromanul Carlei vedeai ceva ușor asemănător vieții tale.

Că veni vorba, cele două sesiuni ale lui Thuy Nguyen cu *Ești un Golan!* se dovediră dureroase, chiar sfâșietoare. Prima oară, ea retrăise un moment în care ședea alături de fostul iubit, Jayjay, sub un pom înflorit din Misiune; Jayjay scutura copacul pentru a face peta-lele florilor să cadă asupra ei, ca o ploaie de confetti parfumate, tot timpul ochii lui fiind plini de dragoste. Și și-a văzut și despărțirea, dar mai obiectiv decât anterior, cu o Thuy virtuală mahmură de Mega-Porc, cu îmbrăcămintea răscolită; Thuy țipa isteric la Jayjay pe o alee mărginită de metapicturi, în timp ce bietul băiat își aranja tremurat haina și pălăria.

***

La fel ca Gerry Gurken, irascibilul John Medford era un admirator al lui Thuy, mai puțin partea cu atracția fizică pentru ea. Era și prea slab și ultrapedant, prea mătrețos, prea dornic de atenție. Ca parte a campaniei sale de acroșare a afecțiunii lui Thuy, din start sortită eșecului, Medford a creat *Fanul Thuy*, un metaroman needitabil și ilizibil în care urmărea fiecare cale posibilă pe care ar fi putut-o urma tânăra sa eroină - Thuy. Trezindu-se singură, alături de un bărbat sau de o femeie, Thuy putea să sară din pat prin dreapta sau să se târască jos din el pe la oricare din capete. Își punea papucii sau îi arunca pe fereastră, dacă avea unii. Într-una din variante sărise și ea pe geam, cu totul, dar de cele mai multe ori făcea duș. Sub duș, cânta sau făcea sex cu partenerul/partenera. După, revenea în camera în care găsea micul dejun constând în somon afumat, sau cereale, sau homar, sau un ou de struț fiert. Alte variante nu

©Depositphotos/Christos Georghiou

mai îngăduiau micul dejun, întrucât casa lui Thuy era în flăcări sau amenințată de un cutremur ori de o furnică-gigant.

În realitate, nici un autor uman nu ar fi avut timpul și energia să conceapă un document atât de bogat ramificat, dar John Medford avea roitorii care-l ajutau să creioneze încă și mai multe căi de acțiune. După chef, Medford adăuga și descrieri verbale ale variantelor; omul avea fixul de a face orice fleac să sune interesant. Dar, dat fiind numărul uriaș al ramificațiilor, Medford reușea să cizeleze complet doar primele două secunde și jumătate ale zilei lui Thuy. Erau posibile atât de multe lucruri – asasini plătiți, meteoriți, un atac cerebral, combustia spontană a pernei lui Thuy. Și, cel puțin în ce privește scopul lui Medford de a o face pe Thuy să-i cadă în brațe, *Fanul Thuy* era un eșec. Medford l-a abandonat în cele din urmă, declarându-l încheiat.

În continuare, Medford începu lucrul la un proiect de ramificație inversă, numit *Aprilie Martie* și inspirat conceptual și ca titlu de paginile celeste ale lui Jorge Luis Borges. Planul lui Medford era să înceapă *Aprilie Martie* cu o anumită scenă și apoi să prezinte variante plauzibile cu ce se întâmplase în zilele dinainte. Pentru a face lucrarea mai realizabilă decât *Fanul Thuy*, Medford a limitat numărul subramurilor la una pe zi. Scena de debut, plasată pe 1 aprilie, prezenta o conversație ambiguă între un bărbat și o femeie pe un aeroport, urmată de două versiuni pentru 31 martie, patru pentru 30 martie, opt pentru 29 martie și tot așa. Medford urmărea să meargă până în 24 martie, adică un total de 1 023 de scene, adunate în 512 căi de acțiune posibile, care ar fi constituit, după cum susținea John, o sinteză exhaustivă a oricărui tip de roman polițist.

***

Zglobia Linda Loca a creat un metaroman intitulat *George Washington*, în care descrie lumea așa cum ar fi văzută din punctul de vedere al unei bancnote de 1 dolar. Savoarea lucrării venea din felul în care autoarea a reușit să o execute: utilizând *George Washington*, te simțeai plat și boțit; petreceai cea mai mare parte a timpului într-un portofel sau îndoit într-un buzunar; iar când ieșeai afară la aer primele lucruri pe care le vedeai erau tejghelele și mâinile oamenilor. Roitorii ajutaseră oferindu-i Lindei istoriile unor bancnote adevărate, mesate cu orfide. Utilizatorul putea, desigur, să sară peste părțile terne, dar prezența informațiilor realiste dădeau lucrării substanță și seriozitate.

Într-o ocazie rară, când unul dintre dolarii din *George Washington*-ul Lindei schimbau mâini, bancnota a dus povestea mai departe cumpărând băuturi, influență sau sex, prin acestea creionând ascensiunea și decăderea unui polițist tânăr, pe care Linda îl botezase de asemenea George Washington. Proaspătul ofițer Washington a devenit corupt din cauza atracției sexuale pentru o femeie mai vârstnică și desfrânată, pe nume Donna, care l-a convins să-l jefuiască pe cel la care stătea ea în chirie. Acesta s-a dovedit a fi tatăl biologic al lui George, ceea ce tânărul nu a aflat decât prea târziu.

O perioadă, Linda a avut probleme de recul cu personajul George Washington, pe care, pentru a-l rotunji, îl făcuse scriitor aspirant. Necazul era că George o agasa pe Linda cu mesaje despre metaromanul ei – sugestii eminamente tâmpite, căci personajul era, la o adică, doar simularea roitoare a unui om, nu un artist adevărat. Spre exemplu, George nu putea pricepe frumusețea întunecată și erotică a unei scene de patru ore constând în frecarea lentă a dolarului în căptușeala de catifea a portofelului din blugii mulați ai Donnei, în timp ce Donna bătea trotuarul Străzii Misiunii în căutare de bărbați. După aceeași măsură, George era incapabil să înțeleagă că presiunea convexă precisă exercitată de propriul său fund virtual asupra dolarului eponim, în timp ce ședea și scria la biroul lui virtual, putea fi mai interesantă pentru Linda decât conținutul scrieriturii lui. Obosită să se tot certe cu personajul ei, Linda edită pasiunea pentru scris a acestuia, înlocuind-o cu una pentru popice.

***

Se întâmplă ca vechiul iubit al lui Thuy, Jayjay, să ajungă în relație cu Linda Loca. După care, în timp ce încerca să prevină o epidemie de nanți, Jayjay a murit. În clipa de extremă durere și disperare în care a aflat de moartea lui Jayjay, Thuy termină în sfârșit *Wheenk*.

Fragmentele metaromanului se îmbinară ca filmul redat invers al unei explozii nucleare. Aventurile ei în lumea subterană a kiqșilor din San Francisco, dragostea pierdută pentru Jayjay, îngrijorările despre amenințarea nanților, o anumită cochilie conică de-o avea pe șifonier, chipul mamei în ziua în care Thuy a absolvit facultatea, picioarele desculțe ale tatălui când își îngrijea roșiile, dansul pe care l-a dansat Thuy într-o noapte în care se bucura de metaromanul ei – totul potrivit, totul la locul lui, *Wheenk* era greu și rotund ca o sferă de plutoniu.

Marea Sa Operă fiind terminată, Thuy transferă baza de date a *Wheenk* în orfidnetul global. Durerea ei produsese transcendență artistică.

© Rudy Rucker 2012

www.transrealbooks.com/#completestories

Traducere de **Constantin Vlad**